

De hány lépésre vagyunk?

„A fák a gyökereiken és a levegőn keresztül (is) kommunikálnak.”

*Sétálsz a kisvárosban, az udvarterek előtt,
mint gyermekkorodban, amikor Hampelnéhez
felülvizsgálatokra mentetek havonta anyáddal,
a főtéren, egy padon, vagy a Józsiás-parkban
tízóraiztatok egy-egy hosszú várakozás után,
friss, ropogós kiflit és késsel durvára szeletelt
parizert vagy szalámit, már nem emlékszel, bő
húsz évig jó tíz kilométerre innen, egy nagyjából
ezerlelkes faluban éltél, ebben a kockaköves,
udvarterével százlábúra hajazó főterű, huzatos
városkában csak megszületik az ember, majd, pár
nap múlva, elviszik, falura szállítják a szülei, de
azóta is ez a Város neki, az első hét, a születés
körüli dolgok, amiről azt mondja anyja később,
az ő akkori huszonegy éves édesanyja, majdnem
szétszakadtam, fiam, ide kötik, szóval sétálsz
ebben a városkában, sok év múlva a főtéren, le
a kantai városrész felé úgy, ahogy ereszkedik alá
az ember a szülőföldjébe, a mélyrétegek irányába,*

*ugyanúgy, mint évekkel ezelőtt naponta, amikor
már, még sokáig ott éltél, számolod, hányat is kell
lépned a főtér sarkától, a Kicsimama utcától addig
az utcáig, udvartérig, addig a helyig, számolod a
lépéseket, mint a perceket később olyan sokszor
buszon, vonaton, hazafelé, avagy el, vissza onnan,
oda, a faluig, ahol gyerekkorodban, vagy a Városig, ahol
aztán később, már felnőttként, évtizedekig stb., a fákra,
bokrokra emlékszel, épületekre, utakra, egykori, későbbi
önmagadra, a házra, ahol a könyveid maradtak, és persze
minden, ami az előző életed is volt immár, és találsz
elszórtan mindig sok-sok apró cserepet, és próbálsz
összerakni újra meg újra mindazt, ami már nincs, de
volt, és nem is lesz már ugyanúgy soha, sehol, csak itt,
egy-egy versben, könyvben, szétírt versprózában, próza-
versben, szálakat, kapcsokat, gyökereket keresel tehát
a mélyrétegekben, amelyek közelebb, még közelebb,*

mégmégmég közelebb visznek, pedig nem is lehetne már ennél közelebb, csak semmi ellágyulás, mondod magadnak, mint apád is valamikor, aki soha nem... mit is?, nem mondta neked azt, hogy..., no de mindegy is, mert ilyen, hogy is mondjad, ilyen makacs, szemérmes, önfejű, csökönyös stb., de nem mondod, és nem vagy büszke rá, mert csak nagy sokára, igen hosszú idő után sikerül megtanulnod valamit is ezekből a mégmégmég közelebbekből, a vanokból, a lehetekből és a hiányokból, bárcsak sikerült volna hamarabb, és tudnád érinteni, még otthon, akkor, őket, milyen jó, hogy..., mondanád, és talán megtanítod nekik, amit ők nem tudtak neked, és most már nem is fognak soha, milyen jó, hogy..., mondanád most, és hogy milyen fontosak ezek a, mik is?, lépések, kapcsok, szálak, jelek, bójják, jelzések, satöbbik, szakadsz meg, ha erre gondolsz, mert visszamenőleg nem tehető meg már, ami akkor, ott nem, miközben közeledsz lassan, lépegetsz, araszolsz, vagy Ő araszol, ki tudja, Isten, Ismeretlen, ég, föld, szülőföld, satöbbi, mert csak az a mondat lett volna fontos, amit ki nem mondtál volna, fafejű, makacs, stb., és erre nem vagy büszke, és ők sem mondták volna ki soha, mert olyan, olyan, mi is, milyen is, semmiért...